

ara !!

portantveu de la joventut d'esquerra **ESTAT CATALA**

barcelona, 30 d'abril del 1936

**Han mort
dos dirigents
d'Estat Català
Visca la Joventut d'E.
ESTAT CATALA !!**

any I - núm. 12

redacció i administració: portaferrissa, 15 - telèfon 20151

preu, 20 cèntims

La Joventut d'Esquerra **ESTAT CATALA** al Poble de Catalunya

MIQUEL BADIA CAPELL

MIQUEL i JOSEP BADIA, han caigut. Han caigut al carrer, sols.

Ningú com ells ara no representava aquell idealisme que nodrí l'Avi inoblidable. Han caigut dos patriotes.

Miquel i Josep Badia, eren l'encarnació del Nacionalisme Català. Al voltant d'ells agrupaven la Joventut d'aquesta Catalunya, que vol afermar la seva fe en el futur, que no vol mixtificar la seva personalitat.

Quatre barres i un estel embolcallen les despulles màrtirs de Miquel i Josep Badia.

La sang vermella, generosa, dels dos germans és ara a les quatre barres.

Miquel Badia és l'home, l'infant llavors que va a Garraf, resolt per Catalunya escarnida i vexada.

Miquel Badia és l'home que passa la joventut a Alcalà d'Henares, a Ocaña, i per Catalunya sofreix la tortura dels anys interminables.

Miquel Badia és l'home que el 6 d'octubre es juga el que cal — enteneu-ho bé — **EL QUE CAL!**, per Catalunya. És l'heroi que després de la nit tràgica aguanta setze mesos eterns la bava, la calúnnia, l'insult. I calla per Catalunya.

La defeció dels oportunistes, la negació dels qui es diuen amics, això tan dolorós, això tan amarg, no el fa desdir de la lluita. I torna. Catalunya el necessita i ell ve a salvar les essències de la nostra llibertat a costa del que sigui.

Les bales estan incrustades al cor de Catalunya.

Els pistolers han apuntat bé, al cor de l'home. Els qui han pagat els pistolers, els veritables assassins, sabien que els cors d'aquests dos homes era el de la Catalunya lliure.

Del principi a la fi la vida dels dos germans ha estat consagrada a la llibertat de Catalunya. Una executòria rectilínia, neta, honrada. Res no han plangut els dos germans quan ha estat l'hora.

Catalunya els perd quan més els necessita. Els mercaders respiraran, els enemics de Catalunya estaran tranquils.

Dos soldats de la pàtria, els més ardits, els més coratjosos, han donat la sang per ella.

Caure al carrer, és caure al lloc de la lluita quotidiana, senzillament, gloriosament.

L'atmosfera d'odi que per part de certs elements es respirava

JOSEP BADIA CAPELL

contra els dos germans era de dia en dia més espessa. És un fet simptomàtic que quan aquest odi puja de to, s'exaspera, l'autoritat amb una negligència incomprensible deixa desamparats, indefensos, a la mercè de les bales mercenàries dos homes de la significació de Miquel i Josep Badia.

Inexplicable; i per avui, no diem res més.

No sabem qui ha armat els assassins, qui els ha donat els mitjans, qui els ha donat l'ordre. Els qui ho han planejat saben que es pot matar impunement els homes al carrer. Ningú no ho priva.

L'ordre públic no passa d'ésser una paraula sense sentit. Els pistolers poden actuar lliurement, sense destorb. Poden fugir a la llum del dia, en plena ciutat. L'ordre públic té altra feina que la de guardar la vida dels homes encara que sàpigui que perilla, encara que sigui de domini públic que han estat amenaçats de mort.

Que consti que ningú no ha fet res per a evitar que Miquel i Josep Badia fossin assassinats. Que consti!

La Joventut d'Estat Català està en peu. La punyida del dolor no els encegarà i farà el que calgui. I no s'equivocarà!

La Joventut d'Estat Català reivindica per a ella la idea de Francesc Macià, seguida i servida amb exemplaritat, amb sacrifici, pagada amb la vida dels gloriosos noms de Miquel i Josep Badia.

El cop terrible que han rebut a l'ànima no aturarà l'empenya. L'executòria dels germans de sang i d'ideal serà el mirall. La memòria dels dos màrtirs serà l'esperó.

Seguirà sense defallir la petja dels gran rebels, Macià, Compte, Alba, que han caigut, tots fora l'Avi, gloriosos sota les bales assassines de l'ideal i de la vitalitat catalana. Seguirà la petja i el camí que darrerament seguien els inoblidables Miquel i Josep Badia.

DOL A CATALUNYA!

Moren els homes, la pàtria no mor.

Reposeu en pau, germans. L'estol de joventut que us seguia, serà fidel a la vostra memòria i al vostre ideal.

Mare, asserena't. Els teus fills viuen a les pàgines de l'història de Catalunya rebel. A la bandera que els cobreix hi llüen els seus esperits.

Dos patriotes han mort! VISCA CATALUNYA LLIURE!

JOSEP COSTA, esportiu per excel·lència

EXEMPLES A SEGUIR :

Fa cosa d'un mes Josep Costa, militant de la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA i del Casal Nacionalista Obrer del Dte. VI «ESPARTACUS» escalava, davant d'una multitud entusiasta i meravellada, el famós monòlit montserratí conegut per «Cavall Bernat»

Tota la premsa barcelonina, tota la premsa de la península i fins i tot alguns periòdics estrangers, anaren plens de comentaris i reportatges sobre la gesta de Josep Costa i sobre el seu historial esportiu. Nosaltres, ARA!!!... dedicarem, també, un comentari a la gesta del company, a la gesta del militant de totes hores que, d'aquesta manera, posava tant alt el nom de Catalunya i el de l'organització. La nota, el comentari que nosaltres fem amb motiu de l'escalada, fou una cosa petita, feta a correu i amb presses: La nostra intenció era fer un reportatge detallat, amb dades a la vista, explicant què i qui és Josep Costa.

★

Costa podem dir que va néixer, esportivament parlant, als voltants de l'any 1915. En plena guerra europea, Josep Costa ingressà a l'organització «Boy Scouts». Tenia llavors uns onze anys i no es distingia pas gaire de tots els seus companys. Allí, però, en l'organització juvenívola fou on començà a estimar la Naturalesa i a formar-se esportivament. Poc a poc anà comprovant la seva facilitat com a «pujador de muntanyes» i prengué interiorment la decisió de dedicar-s'hi. De mica en mica, acompanyat de companys seus, anà mirant de practicar les escalades que semblaven més accessibles per arribar a escalar les que ningú no gosava a causa del perillós que resultava la seva conquesta.

Dedicà una forta atenció als esports de neu d'on sobresurtí en proves importants i en les quals calgué posar a prova tota la seva resistència i tots els seus coneixements esportius per tal de poder-ne sortir amb una bona classificació. Fou cap allà als anys 1926 i 1927 quan culminà la seva actuació en una sèrie de proves en les quals quedà sempre en primer terme. Veiem, així, que en aquests dos anys guanya el I any de Trofeu Weyerman, la Causa de Velocitat i Cursa d'obstacles (les dues en un mateix dia) i a més catorze proves en les quals hi tingueren participació els millors corredors de l'època.

Després d'això, Josep Costa, esperit inquiet i lluitador, necessita altres emocions més fortes encara que els esports de neu. Decideix anar pràcticament, especialment, a fer escalades de pics enormes de la nostra terra. I en poc temps, veiem com va escalant els principals punts de casa nostra i començen ja a causar admiració les seves escalades magnífiques. Volta, tota la part muntanyosa de Catalunya i escala, en un termini

de temps molt breu, els pics de Matagalls, Les Agudes, Les Maleïdes, Els Encantants, La Cova del Drac, i tota la part de Montserrat amb el seu «Casquet frigi», «Els Ecos», «Els Flautats» etc. Ingressa, després, a l'Ateneu Enciclopèdic Popular i continua, allí, la seva tasca d'excursionisme i de coneixement de la Pàtria.

★

Conjuntament amb tot això, Josep Costa ha practicat la natació —participà en una «Travessia del Port de Barcelona»— els salts, la cursa «Marathon» i la marxa atlètica; és corredor de mig fons i participa en una infinitat de proves de les quals sempre surt en els primers llocs. Així veiem com en la cursa «Marathon» celebrada a Saragossa queda tercer en la classificació, i que en altres proves va classificat en els primers llocs.

Destaca, també, i fort, en la marxa atlètica, en la qual guanya importants proves i curses.

Ve, després, la travessia al macís del Montseny, travessia que ell guanya tres anys seguits i estableix el rècord de velocitat a través del Montseny en 4 hores i dotze minuts.

★

Josep Costa, a grans trets ens ha anat explicant la seva història. Nosaltres n'hem tret tot el que hem pogut per tal de confeccionar una breu impressió esportiva. Són més de trenta copes i una quarantena de medalles les que té guanyades, aquest company nostre, als trenta-dos anys d'edat.

I, quan la gent ja pensava en Josep Costa com en una cosa llunyana, com en un d'aquells ídols antics que tot d'una han desaparegut de l'horitzó dels esportius, vet aquí que Costa fa una altra de les gestes que l'han fet cèlebre i escala, acompanyat de dos companys de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, el cèlebre «Cavall Bernat» de Montserrat, considerat fins llavors inaccessible.

Els monjos, per no mancar aquesta vegada a la seva actuació de sempre, negaren, seguidament de fer-se pública l'ascensió, el que aquesta hagués estat realitzada i Josep Costa, pundonorós, volgué contestar de manera adequada a les afirmacions malèvols dels monjos del Monastir —ex-Reial— de Montserrat.

No cal que nosaltres descrivim amb detall com va anar aquesta escalada magnífica. Josep Costa, per tal de donar tota la importància necessària a la gesta volgué efectuar ell, tot sol, l'ascensió. I, davant d'una colla de companys emocionats i entusiastes, davant d'una pila de màquines cinematogràfiques i fotogràfiques, Costa comensà a pujar cap al cim del grandió monòlit.

Poc a poc, passa darrera passa, va escaltant els primers vint-i-cinc metres. Aquests són els primers i els que millor es poden es-

Josep Manzanares Baró

Han passat les eleccions de compromissaris. Per disciplina hem callat i hem complert la consigna de votar i fer votar. Però ja no podem callar més perquè ens ho priva l'ètica política. Hem vist ressucitar de nou elements tant torturats com en Grau Jassans i en Martí Cabot. Algún dia haurem de parlar d'ells. Avui hem de fer encara que breument, l'«apologia» d'un candidat, tot felicitant, de passada, el Comitè Executiu del partit per l'ús que ha sabut fer de la confiança que va concedir-li la Comarca.

Quan vàrem veure el nom de Manzanares en la candidatura vàrem establir immediatament un paralelisme entre aquest home i el contrabandista Marc. Com Marc, es va infiltrar en la República, Manzanares s'ha infiltrat en un partit republicà i catalanista a espalles de la massa del partit. Aquest no ha comptat per a res. Finançant la premsa addicta d'un grup del partit aquest element tèrbol ha pogut ésser candidat. Marc; per mitjà de la premsa s'incorporà a la República. Era una ampliació de la base. Es veu que l'Esquerra passa també per aquest estadi. La felicitem. Però Marc ha estat durant dos anys podrint la base de la República. Manzanares podrà l'Esquerra o sinó el temps. Se l'ha fet passar ara per a assegurar-li un lloc millor més tard si no es formula una enèrgica protesta.

Qui coneix Manzanares?

Aquest tauró de la CAMPSA, secretari general de la Federació del Transport, prové dels llocs més distingits. Lligat a l'acció de Lasarte, el famós pistolero, i director dels assassinats de la classe treballadora durant la dictadura es reünia amb ell i la seva banda cada dia al cafè Barcelona. Allí es planejaven els atemptats que havien de realitzar. Entre les víctimes de la banda figuren Seguí, Lairer i centenars d'obrers. Amic i conseller d'Arlegui de sinistra memòria. Fou soci destacat del grup Alfonso i actualment és soci de la Lliga en un casal del districte quart. També és accionista de «La Humanitat». Ha estat Manzanares fidel fins a la mort als amics; les despeses de l'enterrament de Lasarte foren pagades per ell.

L'home que l'ha fet passar per la porta gran ha estat en Grau Jassans (a) Arnaldó de Solapanas. Però, per les referències que hem obtingut, se li va prometre el lloc durant el festival del Liceu el 14 d'abril i en certa llotja privilegiada.

Els antics militants d'ESTAT CATALA i els sindicalistes coneixen a bastament l'actuació tèrbola i aventurera de Manzanares i que en el procés de Dolors Bernabeu declarà en descàrrec del fill del general Barrera, la qual cosa l'acredita de bon catalanista.

El seu comportament respecte els seus dependents és el de l'exploitador més brutal. Recentment la seva dependència denuncià Manzanares per incumpliment, del laudat mercantil. L'home dels Sindicats Lliures no s'ha atrevit de moment a fer res però ha

amenaçat els dependents amb venjar-se en el cas que triomfés, adhoc declarant-los el pacte de la fam. El mateix comportament d'exploitació indignant té amb els obrers. Repteja en tots els camps de la política però cap partit no s'hauria atrevit a presentar un candidat com Manzanares que té un paral·lel tan exacte amb de l'aventurer Marc.

¿Què intenta fer l'Esquerra amb els Manzanares que estant infiltrant-se al partit? ¿No s'adona de la fi que ha fet el partit radical? ¿Com podrà parlar a la classe treballadora quan peneiren en els rengles els enemics més grans dels obrers i els explotadors sense entranyes?

Manzanares per acabar, ha militat sempre en partits anticatalanistes. ¿Com pot repretetar doncs, els esquerrans nacionalistes?

TOTS ELS PARTITS NACIONALISTES I PROLETARIS, EN AQUESTS MOMENTS DE DOLOR, SON AL NOSTRE COSTAT.

EL SOCORS ROIG INTERNACIONAL, HA PUBLICAT EL SEGUENT MANIFEST PROTESTANT DEL VIL ATEMPTAT, I ADREÇANT UNA CRIDA A TOTES LES JOVENTUTS, CONTRA EL FEIXISME PISTOLER.

Davant Miquel i Josep Badia morts!
Contra les provocacions feixistes!
Contra el pistolisme criminal!
Arreu d'Espanya es produeixen, moguts per mà criminal, atemptats criminosos amb finalitat ben coneguda.

Un atemptat criminal acaba de tenir lloc a la nostra ciutat que ha costat la vida als germans Miquel i Josep Badia, militants de la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA.

Rebrot el pistolisme, de tant tràgica memòria a Barcelona, amb què les bandes del «Lliure» ensangonaven els carrers de la ciutat.

Rebrot feixista que cal aixafar. Rebrot que cerca menar vers atemptats personals fraticides i desviar així l'acció de les mas-

ses populars contra la reacció feixista, que cerca, sota mà, escindir el moviment i la unitat antifeixista per tal de trobar pas i infiltrar-se per entremig.

El S. R. I. crida el poble català, sigui la que sigui la seva tendència, a sumar-se a la protesta contra aquest crim.

Assistiu dijous a la tarda a l'enterrament dels germans Miquel i Josep Badia, per tal de fer palesa la més enèrgica protesta contra aquestes criminals provocacions feixistes que no poden quedar impunitats i que el poble català condemna unànimament.

Barcelona, 28 d'Abril del 1936

SOCORS ROIG INTERNACIONAL S. C.
(Comitè de Barcelona)

calar. Però, seguidament, ja vé la part més dolenta de l'escalada, ve aquella part en la qual sembla que ja no pots pujar més, que d'un moment a l'altre ha de caure a l'abim que s'obre dessora dels teus peus, que s'aguanten damunt la roca llisa...

Costa, quan ens explica les seves impressions de l'escalada, al recordar alguns dels moments més emocionants, fa que nosaltres no puguem retenir algun calfred d'emoció. Pensa, principalment, en el moment que, a una altura de cinquanta o seixanta metres, en un petit replà que feia la roca, es canvia

de peu les espadnyes perquè s'havien estripar una mica. Sobre la fotografia ens explica el lloc exacte on això tingué lloc.

★

En cinquanta-cinc minuts, Josep Costa pujà dalt del monòlit. L'altra vegada, amb els seus companys, —eren ell i dos més,— trigaren tres hores. Això demostra ben palpablement les dots de formidable escalador que té Josep Costa.

MARCEL DE FORTIA

DOS MARTIRS DE CATALUNYA

SILENCIS

Sovint passa en aquest país que trobeu l'amic o el conegut i us diu: No ho saps?, diuen si Tal...

Tal, sol ésser un individu amb certa representació política; el que diuen si ha fet, sol ésser una cosa inconfesable.

S'escampa el rumor i als quatre dies tothom en va ple i l'interessat se'n adona quan ja duu penjat a l'esquena l'estigma; per què el més difícil de combatre és el rumor difús; impossible de localitzar, i que troba en la morbositat pública camp adobat. A fora no sé el que passa, ací passa això.

La gent s'esplaià, i amb una displicència inoculada de mala fe, cadascú amplifica el cercle segons les seves relacions. L'interessat no pot atacar el buit. El qui ho creu ho propaga, el qui no creu arronsa les espalles i no ho combat. Això és greu, és deplorable.

Hi ha, però, coses que ho són més.

Aquesta moral elàstica que ens permet arronsar les espalles individuals sense revoltar-nos contra la maliciència, de tant en tant permet arronsar les espalles col·lectives.

Les organitzacions polítiques, i altres organitzacions, que callen quan el nom d'un dels seus homes és a la plaça pública de boca en boca, cometen una deslleialtat que, políticament és la cosa més lletja que hi ha. El silenci de les organitzacions sempre perjudica. Si l'individu és honest, l'individu; si l'individu és deshonest, l'organització.

Aquí hem vist deixar a l'estacada militants d'entitats a les quals han aportat llur esforç, llur valua, llur vountat. Això ja no és greu, és gravíssim. És amarg. El clima moral que tolera això s'hade sanear.

El silenci fa tuf de por o d'impunisme i amb aquests procediments no es va enlloc. A la vista està la fi miserable d'un partit polític que ha practicat l'impunisme moral.

Vivim un temps que reclamen idees, principis i conductes clares.

Volem dir que les organitzacions han d'exigir rectitud i honestitat als militants i han de sancionar amb rigor, eliminant-lo, tot element tarat.

Però han detenir el valor cívic de reivindicar de cara, a la llum, el nom on hagin fet presa les denís verinoses de la calúnnia.

I encara; el mutisme, per oportú que pugui semblar, té pocs avantatges.

Escatir en cada cas, el que hi hagi i fer lluir la justícia—és ben senzill!— en té molts més.

Aquest és el primer article que el nostre malaguanyat Miquel Badia havia escrit per a "ARA".

Ha estat el darrer... ja que mans mercenàries han segat la vida del gran lluitador nacional quant Catalunya més el necessitava.

Hom diria que en escriure les anteriors ratlles, Miquel Badia pressentia la tragèdia, i s'apressà a trencar el seu silenci que pràcticament s'havia imposat.

LES DUES MARES

Miquel i Josep Badia.

Dos homes. Dues vides...

Mai no podran borrar-se de la memòria els detalls de l'escena.

La mare de Miquel i Josep Badia en una exaltació de dolor produïda per la caiguda vertical dels éssers que havia concebut en les seves entranyes, era la Dolorosa, apurant l'amargura màxima de la Dona.

L'expressió pura, immaculada, del sacrifici de la seva vida, en la Vida dels seus fills pels homes. Tot just pels homes.

Era la mare de Miquel i Josep Badia.— Per Catalunya! fills meus. Pobres fills meus! Per Catalunya!— deia.— I era a l'ensem la mare de Catalunya, simbolitzada en la mare, que retrunyia en un eco meravellós.— Per tu mare! Per tu filla i per tots els catalans!

Les Dues Mares s'aplegaren per uns moments en un sol cos de Dona del poble. Aquesta Dona que és Mare i és Dona. Que és Catalunya.

Els fills que moren per Tu mare, per Tu Catalunya, no moren.

Miquel Badia justament als 30 anys fou un home, un Home i mort, Viu, és un Símbol, és un fill de Catalunya donant a la mare tot, absolutament tot el que rebé d'Ella.

En 30 anys, quasi no hi ha temps per a tant, exili, presó difamació, mort, VIDA.

Vida, Miquel i Josep Badia en un procés de gestació que acabà el 28 d'abril de 1936, foren infantats en aquesta data històrica, per l'esforç de les dues Mares, a una Vida meravellosa, de recobriment nacional de Catalunya, on la mort no compta, on a la vegada, els escollits que formen la constellació enlluernadora dels que feren ofrena de tot, de Tot, dona el guió que ens mena a la llibertat.

Per Catalunya Mare, honor a Tu, Mare de Miquel i de Josep Badia.

Visca Catalunya lliure!

MIQUEL BADIA

Miquel Badia, nasqué el 10 de Març de 1906, a Torregrossa, on passà la seva infantesa fins que anà a Lleida a cursar el Batxillerat.

Als catorze anys ve a Barcelona on ingressa a l'Escola de Nàutica.

S'allista, infant encara, a Estat Català i posa al servei de la pàtria la seva joventut i la seva ardidesa.

Miquel, temperament de flama, vibra amb l'ideal i segueix el cabdill Francesc Macià. Venera Francesc Macià i roman fidel a la doctrina i a l'home.

L'any 1925 és detingut pel fet de Garraf en el qual ha pres part activíssima.

Del judici en surt condemnat a una colla d'anys de presó. Té 19 anys, i fins els 24, no surt amb els altres companys, alliberat pel clam unànime d'amnistia que s'aixeca a Catalunya.

Cinc anys inacabables, els millors, els de les il·lusions els passà Miquel Badia als presidis d'Alcalà d'Henares i Ocaña.

Sorgeix l'home. L'ideal cristallitza en el seu esperit. Dirien que la preso l'ha abrindat.

Catalunya i la Mare són els noms que tothora li fan companyia, que els porta a dins, i que res, ni les bales assassines arrenquen de l'ànima d'aquest home.

Acaba de sortir d'Ocaña i no vol arribades apoteòsiques, vol arribar humilment. Així ho fa. A Reus el rep la seva germana Anna, i vola a besar a la seva mare. Amb ella ja ho té tot.

Costa de convèncer-lo que vagi a Sant Vicenç, i arribi altra vegada amb els companys a rebre l'adhesió i l'homenatge del poble.

Nosaltres tenim als dits una carta de Miquel Badia, a un amic íntim, on li diu que vol defugir les apoteosis.

Els darrers temps de la Monarquia escauen a les forces de lluita de Miquel Badia, tal com la sent ell, vibrant, coratjós. El 14 d'Abril, com sempre, és al seu lloc, i l'albada gloriosa el troba a la Generalitat, al costat del cabdill, al servei de la pàtria. Després a Estat Català segueix formant els quadres de soldats de Catalunya.

Més tard, Comissari General, desplega la seva activitat, curulla d'encerts i fa un servei d'ordre públic eficient com mai no s'havia conegut a Barcelona.

Imperava la llei servida amb capacitat per un patriota. Competència i coratge. Així regentava Miquel Badia el lloc on el Govern de Catalunya el destinà.

El 6 d'Octubre ofereix la vida, dirien que té fam de donar la vida per l'ideal i és al seu lloc, de perill, de combat.

Després de l'exili, reprèn la tasca de reorganització de la Joventut d'ESTAT CATALA.

Es un ciutadà, no tem res. L'idealista mai no tem res.

La trajectòria política de Miquel Badia és nua, dreia.

De noi, de jove, d'home, el cor li glateix per Catalunya.

Els assassins han tallat en plena joventut una vida que Catalunya necessitava, que era més que mai una promesa.

El 28 d'Abril ha mort el patriota; el seu germà, una altra vida al servei de Catalunya ha mort al seu costat.

Junts en la vida, junts en la mort.

L'esperit ciutadà català, es revolta contra, aquest crim inqualificable i aixeca la seva veu de protesta i de dolor.

Catalunya aferma els postulats de llibertat, i es descobreix davant dels patriotes. Reposa en pau Miquel Badia.

JOSEP BADIA

Josep Badia, nasqué a Torregrossa l'11 de setembre del 1903 i allí passà la seva infantesa.

Després treballà en un Banc a Tàrraga i posteriorment a Barcelona, on s'ha traslladat la família. Es dediquen al comerç d'exportació.

Ingressa a ESTAT CATALA amb Miquel, i treballa amb una fe, amb una fermesa, amb una voluntat inigualable.

Josep Badia és així. Voluntat fermesa. Admira l'esforç autodidàctic d'aquest xicot.

Totes les manifestacions de la cultura i de l'esport l'enamoren.

Treballa sempre, organitza.

Josep Badia sempre es coneix. Té un sentit de la responsabilitat i sap que fer política és treballar incansablement prop de la Joventut perquè aquesta aprengui que a la pàtria se la serveix amb l'esforç quotidià cultivant l'esperit amb la lectura, cultivant el cos amb l'esport.

No va a les fosques. La Joventut ha d'anar ben equipada. Ell té un concepte format del que és un soldat de la pàtria.

A la seva taula hi trobem, uns llibres: un volum dels clàssics i un volum d'Economia Política.

L'exili li serveix els anhels de viatjar i aprofitar el temps meravellosament.

Torna d'Alemanya documentadíssim, parla i escriu l'alemany, sent l'expansió política i cultural de cara a Europa.

Nacionalista per essència. Bo com el pa, té la paraula, l'esperit i la butxaca per a l'amic que sofreix.

Un s'aparta un punt de Miquel i lluita amb ell. Mentrestant els dos en una mateixa fe en un mateix afany.

En la vida de Josep Badia no hi ha una hora buida, no hi ha una defallença.

En la vida d'aquest home nobilíssim no hi ha un odi.

La mancança de Josep Badia a l'organització, el seu esperit, la seva capacitat, la sentirem dies.

Hem perdut un home com no n'hi ha.

L'han assassinat vilment, quan els seus braços aguantaven el cos malferit del seu germà Miquel, colpit primer per les bales del pistolisme a sou.

Josep Badia mereix, i tindrà un lloc d'honor entre els caiguts per Catalunya.

Patriota, honrat, treballador, ha mort amb el seu germà en una trágica abraçada, la darrera.

Catalunya et ret homenatge!

La setmana passada des d'aquestes columnes blasnavem del pistolisme que ensagnava els carrers de la ciutat. I protestavem de la impunitat d'aquests crims.

Pocs dies després, dos estimats companys han estat víctimes de les mans criminals i mercenàries.

Fins quant ha de durar aquesta revoltant passivitat dels que tenen el deure de garantir la vida dels ciutadans i l'ordre d'un poble?

Ara !!

Malgrat tot, el Congrés d'Esquerra
ESTAT CATALA es farà en la
data assenyalada.

La Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA commemora el 1.er de Maig

La Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA amb motiu del proper 1er. de maig, data simbòlica de la festa dels treballadors, ha de posar de relleu el seu contingut ideològic nacional i social.

Per aquest doble contingut la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA es troba emmarcada en els rengles de la Revolució. La gran burgesia catalana s'aprofita de la seva situació econòmica per a obtenir de l'Estat Central espanyol uns aranzels que la posaven en una situació privilegiada i ofegaven tot l'esperit d'iniciativa d'un gran nombre de burgesos que amb prou feines iniciava el seu moviment de concentració capitalista. No vol dir això, però, que la concentració industrial i financiera ni tingui una gran importància, àdhuc si tenim en compte el lligam establert entre el capital financer de Catalunya i el capital feudal del reste de la península. Precisament aquí es troba condensat tot el capitalisme, a l'extrem que s'han servit per a les maniobres burgeses del sentiment nacional de Catalunya en el sentit d'obtenir concessions. La forma política de la burgesia catalana, és la Lliga, emmarcada en una forma de concepció pseudo-liberal.

La traïció de la Lliga l'any 1917 a les forces petit-burgeses col·ligades amb ella n'és un exponent. La petita burgesia per les masses treballadores hauria excedit els propòsits del capitalisme català que tan sols volia accentuar la seva influència damunt de l'Estat central espanyol. Aconseguida la influència desitjada, la gran burgesia catalana abandonava els seus aliats, fent fracassar, en principi, l'intent de Revolució democràtica de 1917. La resultant política quant al problema nacional de Catalunya fou la Mancomunitat.

Però els moviments polítics no són mai estèrils. La història dels pobles és plena d'exemples. La petita burgesia que després d'una llarga letargia iniciava la seva acció revolucionària l'any 1909, l'any 1917 rep un desgany prou fort per a adonar-se que sols la classe treballadora pot cooperar amb eficàcia als seus objectius. La revolució russa enforteix aquestes possibilitats, però la precipitació de la classe treballadora, el seu sentiment revolucionari mancat de control i d'esperit constructiu, inicia un període d'inquietut. Els treballadors volen conquistar el poder, però el confusionisme ideològic els priva de donar forma a les seves ansies revolucionàries. La petita burgesia s'esvera i inicia una retirada elegant. La classe treballadora es debilita en lluites internes. La gran burgesia catalana aliant-se amb el militarisme aristocràtic espanyol, amb l'església i amb el gran feudalisme espanyol inicia una ofensiva per a crear una situació tèrbola. Crea la seva representació política en la forma feixista.

S'organitzen les bandes de pistolers, els baixos fons socials, el "lumpeu-proletariat", és movilitzat contra la petita burgesia radicalitzada i la classe treballadora. Centenars de màrtirs reguen amb llur sang els carrers de Barcelona. Aquestes víctimes es troben simbolitzades en els noms de Lairet i Seguí.

En aquest interval Macià organitzà l'ESTAT CATALA. Aquesta nova concepció nacionalista, anti-federal en el concepte clàssic del federalisme, perquè parteix de baix a dalt i perquè impossibilita la super-estructura d'un Estat centralitzador que, amb les iniciatives nacionals dels pobles hispànics, no és fill d'una concepció superficial, sinó que correspon a un estudi d'interpretació de la història en un aspecte dialècticament materialista.

Orgànicament, ESTAT CATALA havia de fer una vida totalment clandestina, però vivia el seu sentiment en bona part de les capes socials populars. El cop d'Estat de Primo de Rivera provocat pel capitalisme català i les altres forces reaccionàries espanyoles no enxiuqà l'esperit nacionalista. Durant el període d'oligarquia la petita burgesia va formar un pla d'acció que plasma en la realitat el 4 d'abril del 1931 recolzada per les forces obreres i nacionalistes.

Però la Revolució democràtica dirigida per la petita burgesia i recolzada per les forces socialistes i nacionalistes no es realitzà. Els punts bàsics de la Revolució democràtica són: Distribució de la propietat feudal agrària en mans dels treballadors que la treballen; reconeixement de la personalitat nacional dels pobles separació de l'església de l'Estat; destrucció de l'aparell burocràtic en mans dels elements monàrquics i feudals i republicanització d'aquests òrgans per elements de provada adhesió al règim, i control de tots els ressorts econòmics.

En realitat Macià només proclamà la República Catalana i aquesta fou arrabassada el 17 d'abril i els encarregats de fer-ho eren els representants de la petita burgesia catalana (Domingo i Nicolau d'Oliver) i un socialista reformista (de los Rios). Sols Macià i la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA sabien que allò representava el fracàs elemental de la Revolució democràtica. La gran atracció dels obrers per Macià i aquest pels obrers no és altra cosa que la interpretació dels sentiments d'aquests per Macià i aquests per sentir-se ben interpretats. Amb el fracàs de la República Catalana, fracassen tots els altres objectius bàsics de la Revolució democràtica fins que ens trobem davant del fet revolucionari del 6 d'octubre.

Nacionalistes i obrers proclamen a Catalunya l'ESTAT CATALA amb un contingut socialment avançat. La pressió popular obliga a la petita burgesia per boca de Companys a proclamar l'ESTAT CATALA i, afegeix, dins de la República Federal Espanyola, creant un confusionisme, car aquest règim no existeix.

La concreció política de la petita burgesia en l'aspecte nacionalista ha estat l'Estatut. La petita burgesia es troba incapacitada per a dirigir la seva pròpia Revolució. No s'atreveix a apoderar-se dels ressorts econòmics que es troben en mans del capitalisme i són l'obstacle principal de la seva evolució; per altra banda, el proletariat ha arribat a un estat de maduresa prou avançat per a fer-se càrrec de les regnes de l'Estat en el moment que ho cregui convenient. La reforma agrària és obstaculitzada per la burocràcia feudal i monàrquica, l'ESTAT CATALA com idea concreta del 6 d'octubre no ha estat reconegut, malgrat el triomf del 16 de febrer.

L'Estatut, doncs, és la forma nacionalista petit-burgesa. Cal anar a la conquesta de l'ESTAT CATALA en aquest nou estat de la Revolució. La petita burgesia desillusionada, indefensa malgrat ella, ha de col·laborar amb les forces obreres per la Revolució nacional, social a la vegada, per tal d'alliberar-nos del feixisme que malda per donar un cop d'Estat. Acceptem l'Estatut com a punt d'iniciació de la nostra llibertat nacional però mai com a fita de la nostra llibertat. Socialment la classe treballadora ha de procurar obtenir totes les millores de caràcter immediat, però la seva fita és una altra ben diferent.

La Joventut d'Esquerra ESTAT CATA-

LA aprofita l'avinentsa d'aquesta festa simbòlica de germanor dels treballadors per a esperonar que també sigui la de la llibertat nacional. Que siguin alçaprem del gran moviment que s'apropa les dues grans idees concretes amb el sentiment d'alliberament nacional alhora que l'alliberament social de la classe treballadora.

La Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA en marxa en el seu camí d'alliberació nacional i social reclama com a objectius immediats:

1er. Que siguin traspassats d'una manera immediata tots els serveis dimanants de l'Estat i molt especialment l'ordre públic.

2on. Que sigui portada a terme una depuració dels alts funcionaris de la Generalitat i Ajuntaments de Catalunya i de tots aquells que traïren Catalunya pel seu acatament als gestors del bienni negre.

3er. Depuració dels elements que es pas-saren a les organitzacions reaccionàries i dels delatadors.

4rt. Que es castigui inflexiblement els que maltractaren els presos pels fets del 6 d'octubre.

5è. Humanització del règim de presons i que s'expedienti als empleats i director Rojás per maltractar els presos.

6è. Revisió dels fitxers policíacs.

7è. Republicanització dels funcionaris públics, dels jutges i de l'exèrcit.

8è. Estructuració dels Sometens de Catalunya a base de la incorporació dels obrers i pagesos en els seus quadres.

9è. Persecució de la usura i disminució de les rendes abusives.

10è. Radicalització de la llei d'arrendaments i implantació del cultiu col·lectiu on ho permeti el terreny sota el control dels sindicats i cooperatives agràries.

11è. Rescat immediat dels bens comunals i expropiació de les terres de la noblesa i de l'església.

12è. Establiment de la jornada de 40 hores a la indústria, banca i comerç.

13è. Auxili per part de la Generalitat i Ajuntaments als sindicats per atencions urgents als obrers en atur forçós.

14è. Construcció per la Generalitat de nuclis de cases obreres.

15è. Establiment de jornals mínims, castigant els que envilissin els salaris.

16è. Legislació social avançada.

17è. Creació d'un banc nacional català per la Generalitat i control de la banca privada, sometent-la a les necessitats econòmiques de Catalunya. Nacionalització de la gran indústria i de tots monopolis.

18è. Formació continua d'escoles primàries, accés de la Joventut obrera a les universitats, creació d'universitats populars obreres i ajut econòmic a la joventut que hi assisteixi.

19è. Ampli indult als presos no compromesos en els delictes polítics i socials i revisió de la llei de desvagats, suprimint tota la part de perillósitat social.

Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA, nacionalistes, obrers del camp i de la ciutat! que sigui aquest primer de maig l'inici d'un front victoriós de les forces que representem; marxem units cap a la conquesta dels nostres principis nacionals i socials que facin una Catalunya lliure dins de la més gran justícia social.

Barrem el pas al feixisme!

Abaix l'imperialisme capitalista!

VISCA LA REPUBLICA CATALANA!

La gloriosa gesta del 6 d'Octubre... !!

La gesta heròica del 6 d'Octubre... !!

S'ha parlat molt del 6 d'Octubre però... on radica la glòria del 6 d'Octubre?

En el fet de la proclamació?

o bé en el de la derrota!

Per què es va proclamar...?

Com és que no es va transigir... o negociar abans d'aquella data?

Per què fórem derrotats tan vergonyosament?

Hi havia armes...? Homes...? Plans... ???

Per què es va capitular...?

Quines raons varen imposar la capitulació?

El Congrés Nacional de la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA aclarirà tots aquests punts.

Cal conèixer la veritat perquè ella ens serveixi d'experiència.

Militants!!! Assistiu al Congrés el dia 16 de maig.